

MIRA ALEČKOVIĆ

IZBOR IZ POEZIJE

Pesme za decu

MAGARENCE SANJA O ČIČKU

Malo sivo magareće dete

kočke slaže, pa ih opet svali;

Ej, dečaće, kako ga zovete?

Zovemo ga od milošte: Mali.

Dosadno mu što livade nema,

u krevetu ne ume da drema.

Sneg napolju i pada i ćuti,

ko bi mogo vreme da pokreće,

MIRA ALEČKOVIĆ

IZBOR IZ POEZIJE

Pesme za decu

MAGARENCE SANJA O ČIČKU

Malo sivo magareće dete
kocke slaže, pa ih opet svali;
Ej, dečaće, kako ga zovete?

Zovemo ga od milošte: Mali.

Dosadno mu što livade nema,
u krevetu ne ume da drema.

Sneg napolju i pada i ćuti,
ko bi mogo vreme da pokreće,
da procveta i maslačak žuti
i čičkovo da procveta cveće,
lila cvetak na njemu da raste,
bulke buknu, da se vrate laste,
i da Mali kaže: Eto mene,
dragi cvete, u prolećnoj travi,
ti si ukras magarećoj glavi,
šta je lepše – boja što me opi
il' kad mi se u ustima topiš?

Zalud sanja – leto je daleko,
sad sneg veje i gusto i meko.

KREVET ŠETA GRADOM

Po gradu krevet šeta,
za njim jato dece,
od škripe dečjih peta
ulicom proći sve teže
ima noge i krila
čas je krevetac veći,

ta letelica živa,
ima noge i ide,
i lepo deca vide,
i lepo ljudi vide:
krevet po gradu ide.

Od kuće do kuće skita
i svoju kuću traži,
da li tu živi Srňa,
da li tu živi Mila,
ljubazna kućo, kaži?

Soliter odgovara:
"Tvoja je, krevecu dragi,
šetnja uzalud bila,
u svakoj kući žive
bar jedan Srňa i Mila!"

Krevetac neće da stane
i dalje gradom skita
pred svakom većom kućom
za svoju decu pita.

SUSRET U PARKU

Sunčana pena
topla i žuta,
izašla deca
bez kaputa,
u park su stigli
i naši mali,
crvenu loptu
zavitali.

Polete lopta
u drvo neko:
Poznata lopta,
ko bi reko?

Pogledom drvo
poñe po stazi
i našu decu
odjednom spazi.

Udara srce

sada od sreće,
i ne zna šta će,
i ne zna gde će,
savio grančicu
krevetić beli,
gledaju deca
ko je to tamo?

Ko li im prolaz
stazom brani?

To nije drvo,
već krevet beli,
radosnim glasom

deci veli:

"O mili moji,
mališani,

Kući me vodite,
Što pre samo."

LJULJAŠKA I KLACKALICA

Ljuljaške su okačene, viču mene, viču mene.
Klackalice već se klata, evo mene i mog bate, gore dole, dole gore,
ovako bi mi do zore.
Klackalicu deca vole, klapa, klapa, gore, dole.
A ljuljaške okačene, viču tebe, viču mene.

ORAŠČIĆ – TVRDI ORAŠČIĆ

Oraščić
kutija drvena, lupi je petom, cipelom,
udari po njoj drvetom, a usta nema, pa nema.
Oraščić – tvrdi obraščić, usta je negde skrio, moram otići tati, u ruci
možda tatinoj
on će se nasmejati, pa će mi u čuniću i jezgro svoje dati.

KONFETE

Veverica plete, a ne zna da plete, pa umesto šaru na vunenom šalu u petlju da splete, ispadaju petlje, šarene konfete.

Konfete, konfete, veverica plete, padaju konfete na kosu, parkete, na haljine šarene, na ručice malene.

Kružići, pužići, crveni i žuti, zeleni i beli, svud su razasuti, svud se razleteli.

Vi ako umete petlje da spletete, skupljajte konfete.

APRILSKA ŠALA

Po granju, po trnju, po travi, posejao cvetove April nestašni pa se crveni, žuti i plavi.

Našla devojčica Ćurĳevak u tašni, našao dečak u torbi maslačak, i ljubičicu tata u kosi, a mama pticu u džepu nosi, i ne zna niko ko se to šali -

a i otkud bi, recite, znali, mama i tata i vi Ćaci i devojčice i dečaci kada je April skrivao u šaci šale i cveće da vam ih baci.

KOCKE PEVAJU

Pogledaj, mi to imamo ruke, mi to držimo mostove tvoje, pogledaj, mi to spajamo kuke i kuće stoje, gradovi stoje, svaka je drug tvoj, svaka je mala i s tobom bi se poigrala,

modra na žutu, žuta na plavu, plava na belu i crvenu,

crvena ima veselu glavu, a plava ima žutu ženu,

a bela ima

mače crno,

kuda li, kud li se sada denu?

Eno ga tamo u ormanu,

fioku našlo otvorenu.

SUNCE

U sobi se prvo

probudio međa, igračkama kaže: vi ne znate reda, otvorite prozor, i balkonska vrata, i pustite sunce s haljinom od zlata.

Na kolima lakim prvo cveće deli, došlo je i do nas da nas razveseli.

Ko je ona seka?

Ko je onaj bata?

Pita sunce. Deco, otvorite vrata.

ŠTA JE SVE CRVENO

Crvena je bulka, crvena je lopta, crvena je detetu mašnica u kosi.

Crvena i zastavica koju moje dete u povorci nosi.

Naša je to zastava što sve ljude spaja, ta crvena zastava slobode i maja.

SVE OČI

Potok je plitak, more duboko, jablan je vitak, nemirno oko, potok se plavi, more je modro, jablan je zelen, bistro je oko, sve oči nisu boje iste

al' sve su dečje svetle i čiste.

CRNO-BELA PESMA

Noć je crna, crn je gar, a crn je i odžačar.

Crne kike ima Mima, crnu kosu i voz ima.

Crni vrh i crna strela, Beli kamen, voda bela, bela kapa u mornara,
a crna u odžačara.

Crni gavran, bela stada, crna lala, bela rada.

I put snežni sred beline, belo, belo... povezi me.

KO KUDA PUTUJE

List putuje potočićem, zvezda nebom na put kreće.

Čovek zemljom korak spliče, a livadom šeta cveće.

Sunce hoda svako podne, put mu nebo i platani, vuk kroz šume
neprohodne, ptica po zelenoj grani.

Glista se pod zemljom šeta i krtica ispod sveta.

Cvetno seme vetar nosi, poljem trči dečak bos.

Po jezeru čun zaplovi i po reci rečna laña, a brod velik morem plovi
tamo kud se sunce raña.

ZAŠTO NISAM VEĆI

Kad već nisam porastao, kada sam još uvek mali, što me niste
polivali pa ma u voz i ne stao, sad bih bio velik, veći

nego Mića

iz vrtića,

i još veći, ponajveći,

i uveče ne bih mor'o pre drugih u krevet leći.

KO LETI

Kuće lete, kuće male što se uzduž nanizale i drveće trči s nama, vidi kako beži, mama.

Ovce jure po poljani, ptice trče na žicama, i jabuke plod na grani, svi sa nama, svi sa nama vidi kako jure, mama.

– To u vozu mi letimo, to od kuća mi bežimo, to duž polja mi trčimo, a ostaju kuće, ptice, poljane i tanke žice, i ostaje plava voda, dugonoga jedna roda, i ostaje cvet na grani, mirno stoje duge šine što nas vode u daljine, mi letimo, mi letimo!

NEVALJALI VOZ

Ide voz, huka, buka, ide voz, salauka, ušao je u stanicu, stao je pred zastavicu, i jedva se odhukao, toliko je zukao, toliko je bukao, toliko je hukao, toliko je ukao, da je već promukao pa je sad umukao.

Taj je voz živ nestaško, on je kao, kao, kao...

kao i ja nevaljalko, kao da je s neba pao, mene nije povezao, rekao mi da sam velik, da ne mogu, kaže stati, mama veli da sam mali, kako vozu verovati?

KO NE SPAVA

Ne spava ni radio, ne spava ni tata, ne spava ni sijalica ispred kućnih vrata.

Česma nije zaspala, eno čujem: kaplje, pesma nije zastala ispred noćne sablje, sablja nije posekla ni mamine priče, pa sada iz kreveta neko mamu viče: mama moja, molim te, pusti svetli zračak da ne dođe u sobu u čizmama mačak, da ne uñe onaj džin što palčića goni, da sobom ne prolete mlazni avioni...

Čuješ, mama, ne spava čak ni reka plava, kako onda da zaspim kad niko ne spava?

A KO SPAVA

Eno spava livada, na livadi trava, spava cveće u polju, stara šuma spava.

Spava beli leptirić i ptica sa grane, spava slamni šeširić, bogme još od lane.

Spava nana, rano će na pijacu poći, i ključ spava u bravi preko cele noći.

Spavaju i igračke, pajac, lutka, meda, hajde, žmuri sad i ti, pa da bude reda.

Sanak će ti na oči sam polako sići, a mi ćemo zajedno zemljom snova ići.

Pred tobom će izrasti u snu lepa bajka...

sa tobom će zajedno da sanja i majka...

NA PESKU

Papučice na pesku...
na pesku kofica plava.

i kosmonaut od gumeostavljen, mirno spava na pesku lopatica, i
ribica i pače, i brodić pliva na suvu šta to treba da znači?

A Bata? Bata u vodi, ništa ne treba Bati, gleda kako je nebo
ogromna zavesa plava, samo gleda u lañe, samo gleda u sunce po
vodi kako se zlati, samo gleda u more kako se presijava.

CRVENA BULKA ZELENIM ŠETA

S crvenom kapom, nožicom bosom šetaju bulke pšeničnom kosom.
Pšenica kosu pustila dugu i svud zeleno i plavo u krugu, žito i nebo,
i kraj sveta, crvena bulka zelenim šeta...

Crvenoj bulki na pola puta zelena boja postala žuta, pšenica kosu
zlatom boji: od čuda bulka sred žutog stoji.

VRTEŠKA

Vrte se konjići, beli im repići, vrte se kolica, vrti se u krugu i zaprega
cela, ja bih, mama, hteo da sednem u kola, u fijaker beo.

Daj mi, mama, ruku, i čvrsto me drži, letimo, letimo, sada smo sve
brži, moj konj ima grivu, moj konj uzde ima, mi smo pošli na put
veselim kolima.

Igračkama našim sad će biti žao, a meda će reći: Da sam samo
znao i ja bih sa tobom u kolica seo, pa bi' se vrteo, pa bi' se vrteo.

Magare će reći: Nije me uzeo ja sam sto put lepši nego konjić beo, i
ja bih se sa njim tako zavrteo, tako zavrteo.

Al' ne čuje Srña jer lete konjići, i vrteška šapće dok se u krug kreće:
ko to s nama hoće?

ko to s nama neće?

Pevaju konjići: ja ću tebe stići, ja ću tebe stići, vrti se drveće, i
mama i dete, sve se u krug kreće, sve se u krug kreće.

A mi još čekamo da nas pozovete da se provozamo.

MAMIN ORMAN

U ormanu,

u ormanu,

šta ima, deco, u ormanu?

Šta ima u tom čudnom stanu?

Kad mama ključić ne okrene, ovde je carstvo pravo za mene, taj orman trista čuda krije, a sve složeno u kutije.

U jednoj konci, plavi, crveni, žuti i beli, crni, zeleni, i cipelice jedne dečje, i dve kapice od dlake zečje, u drugoj čarape, ogledalo...

hej, ormančiću, reci mi pravo, šta je u tebi najveća tajna, šta je sakrila moja mama?

LJUBOMORA

Golubića dva na prozor sleću, hladno im je na mokrom drveću, iz ruke su pokljucala hranu, a onda se našla na ormanu.

Sa ormana u kljunić su mali ključ uzeli pa ga Srñi dali.

Sad se Mila na njih jako ljuti, i sve sedi, i sve samo ćuti: Zašto nisu ključić dali meni?

Golubići poleteli brzo, doneli joj prvi list zeleni, pa se posle Srña na njih ljuti, i pita ih: Gde je listić meni?

Sada više niko ljutit nije: da vidimo šta taj orman krije.

ČUDAN MIŠ

Ovo je moja nana. Nana baš tera mače iz ormana.

A ne bojte se, neće ga tući, neće ga nana za uši vući, samo će reći: gade mačeći, idi i sedi ispod peći, ostavi vunu, rño mala, ostaće dete bez kape i šala.

Za igru ne mogu da ti dam pticu, al' imam miša igračkicu, kad ga navijem, juri ko pravi, a ti ga hvataj, al' ga ne davi!

Pa valjda nisi gladnica neka, eno ti komad sira i mleka, gricneš li miša, bojim se, jao, slomićeš zube – biće mi žao.

ŠTA KAŽE KAPA

Kapica jedna drugoj veli: i ja sam bila kaputić zeki, zečić je bio mekani, beli, skinuo kaput i meni dao, nije mu uopšte bilo žao, nov će mu izrasti dok traje zima.

Sad bata novu kapicu ima, Ja sam premala za dečaka, pa me u orman složila majka, i čekam novo dete u kući.

Opet će mene mama izvući!

ŠTA KAŽU CIPELICE

Cipele kažu: i mi smo male, u kutiju smo lako stale, druge je na poklon mama dala a za nas veli: neka stoje, kada poraste nožica mala, kad zapevaju u srcu ptice, neka se smeje dete moje i neka kaže: mama, vidi, zar su to moje cipelice?

Od čuda, smeha, na prozor sobe doći će vrapci i golubići i smejaće se granje i lišće, ja ću po sobi u njima ići, a neće stati stopale pola i viriće mi pete obe.

BALONI

Sestrica i brat sa balkona

drže u ruci po dva balona, u jednom trenu vetar doleti, dunu, i balon eno leti!

I drugi za njim poleteo, treći da stoji nije hteo, on se po krovu peo, peo...

Četvrti puzi iznad kuće i po oluku sve skakuće, zelen, zeleni, teško meni, crven, crveni, blago meni, plavičast, plavi lud se pravi, zastao začas na mojoj glavi.

Žućkasti, žuti kud se uputi?

Stao na šiljak jedne antene, puče! Nestade kao od pene.

Žutog je bilo žao meni – ostali samo, plavi, zeleni.

MAMINO MEČE

U ormanu,

u ormanu

i na starom otomanu najlepše se igra.

Što se sada iznenada devojčica digla?

U rukama nešto ima, mama stoji na vratima i kaže joj: to je, Mila, najmilija igračkica mami bila.

A zašto se krila?

Mamica se zamislila: Sam se meca od vas krio, igračka je vaša bio kad ste bili mali, mali, oči ste mu čeprkali, pa sad meca mamin žali što ne vidi dan, što je tako sam.

Mamin meco, ja te volim, mamin meco, ja te molim, ne ljuti se ti na nas, mi ćemo te mami dati, mama će te očešljati, oči će ti nacrtati, pa ćeš opet progledati, drug ćeš mili nama biti, iako si star.

Ti si mamin nekad bio najmiliji dar, ti si mamu našu malu uspavljiv'o svake noći – bićeš nam drugar.

MAMIN SAT

Na ruci mama ima sat, on peva: tika, tika tak.

Na ruci mamin sat se sija, al' bih ga rado nosila i ja.

Svakoga jutra kad ode mrak, ja bih slušala: Tika, tik, tak, ustani brzo, spremi se ñače, čuješ li kako tik-tiktačem, ustani brzo, satić kaže, i u vrtiću već te traže!

Pričekaj malo, još mi se drema!

Pitaće deca: što ga nema?

U podne ja ću tik-tak tući, zvaću te: Mila, hajdemo kući.

Tika-tik, Tače, zar nije dosta, malo mi vremena za igru osta!

Nije moj ñače, nije moj ñače, pa i za igru ja tiktačem.

I kada spavaš, ja sam tik-tako, samo – na prstima, i polako.

ŽUTO I BELO

Ja hoću belo. Ja hoću žuto!

– Jaje je sada na decu ljuto.

Sva deca hoće samo belo, jaje je jaje – kad je celo.

Seka što ima duge kike jede i žuto, ne samo belo.

Ja hoću belo. A ja neću!

Ja hoću žuto, ko žuti kliker!

A dečak ćuti, i još se smeši: hajde, sekice, jednom se reši, pojedi jaje jedno celo, pojedi žuto, pojedi belo.

Biće ti obrazi rumen-rumeni, i čvrsti tako, i tako sveži, i na ljuljašci letećeš lako, i biće noga brza kad beži, kad igraš šuge, kad igraš vije, videćeš, niko ti ravan nije!

Ja hoću belo. Ja neću žuto!...

Jaje je i dalje na decu ljuto, i pita – ona devojčica gde je što jede redom i još se smeje.

NAJBOLJI BRAT

– Evo, Mila, klikera dva, brat sam ti najbolji neka se zna.

– Dobro, ja ću ti dati mecu, evo, uzmi svu moju decu, igray se sa mnom u mojoj kući, ali me nemoj za kosu vući, jer ja ne volim da igram rata, – Neću te više za kosu vući, neću te više nikada tući, nek se zna da sam najbolji bata.

A nije prošlo ni pola sata, da ste videli najboljeg brata!

Sestru je gurnuo dobro je lupnuo i čupnuo je što može jače – i još se čudi: Što li plače?

MOJA KUĆA, TVOJA SLAMA

Kraj nečije bele kuće skače vrabac i cvrkuće.

Kraj nečije žute slame stalo tele pored mame.

Kraj nečije plave reke žaba jedna rekla: kreke!

Ta je kuća bake moje, neka samo vrabac skače, ta je slama tvoja, tvoja, neka tele samo žvaće, ta je reka naša, naša, neka žaba kaže: kreke, sve su ptice naše ptice, sve su reke naše reke.

KNJIGA SE SELI

Meni je preteško na Milinom krilu, devojčica Mila svu me iscrtala, Zorana i Danu, Ivanu i nanu, i kuću i kucu i debelog Bucu, od tolikih stvari i tolike dece ja sam otežala, a niko ne mari ...

A Srña je uz to -

– još i dečak veći, pa je nacrtao – jedan rep kereći, dva dečaka Marka, tri automobila, četiri konja bela, bela i debela, i pet crnih pasa što laju iz glasa, šest šarenih ptica raširenih krila, sedam vitih jela i osam borića i devet dečaka što se zovu Mića, deset sijalica, deset lubenica, deset nasmejanih i okruglih lica, deset devojčica s mašnicom u kosi, – a meni je dosta, a meni je dosta, ko da toliki teret na plećima nosi?

I to mu je malo – nego me pod krevet Srña posle strpa, pa brišem prašinu kao da sam krpa, a još kad me Mila pošteno istrese zamuckujem priče, zaboravljam pesme.

Zato sada velim: kod dečaka drugog, devojčice druge – ja se odmah selim.

CRNI MEDA IZ RUSIJE

Taj crni meda igra u krug, taj crni meda moj je drug, al' ga se plaši meca žut, sve misli: crni je meda ljut.

Crni je meda jači i veći, zamumla, skače, priča priče, JoŠ niko takve slušao NIJS, lepe su priče iz Rusije.

Ne boj se, žučo, vidiš kako sve mede jedan na drugog liče!

Moj meda jagode jako voli,
i uvek meda od mene moli.

Što li u kutiji mama krije mog crnog medu iz Rusije?

TRI KLUPE

U parku našem tri klupe stoje decu u pesku povazdan broje.
Eno u parku i dece moje kraj klupe prve plave boje.
Kraj druge klupe svetlo zelene selo je malo belo štene.
Na klupu žutu sela je baka Plete i čuva decu do mraka.

NEOBIČAN CRTEŽ

Nacrtala Neda mačku kako češlja vrapca, nacrtala Neda rodu kako vozi žapca, vitku čaplju kako uči ćerkicu komarca; nacrtala sivog vuka kako poji ovce, i garova kako čuva mačije pitomce, krokodila kako decu vozi preko vode, i ježurku što miluje umesto da bode.

Nacrtala kako kola vuku belo ždrebe, u kolima nacrtala mene, tebe, sebe.

Vi mislite to je zato što je Neda mala.

Ona kaže: – Namerno sam tako nacrtala.

STRAŠAN SAN

Donesi, sine, čašu vode, – Ostavi me se, deda, ne mogu, uganuo sam nogu.

Ponesi, sine, vazu za cveće.

– Uh, tako mi se, mama, neće.

Otvori, sine, nani vrata.

– A zašto vrata ne otvori bata?

Odnesi ovu košulju tati.

– A zar mu ne bi ti mogla dati?

A šta je bilo, šta se zbililo, a zatim šta se dogodilo?

*

Mami se odjednom umorila ruka ne može kecelju da opere plavu, ni ručak da skuva neće moći, leći će sin gladan ove noći.

U zabavište kako će ići bez budilnika ko će ga dići, budilnik kaže: Da budim ne mogu dečaka koji je uganuo nogu.

Ni pegla neće da pegla više – Lenja me deca umoriše.

I tramvaj kaže: – Noge mi teške, nek lenji dečak ide peške.

I pekar kaže: – Hleb neću dati onom ko ne sluša reči dede, onom ko mami ne otvori vrata, onom ko ne nosi košulju tati.

Neka taj dečak vazduh jede, al' ja mu hleba neću dati!

Miša se iz sna probudio.

Kako je strašan san taj bio.

JA SE SMEJEM

Kada je sunce, ja se smejem, smejem se zato što sunce greje, što mogu da idem go i bos, što mi ne zebu prsti i nos.

A kad sneg pada, ja se veselim:

Dobar dan, sneže, ja mu velim, uzeću sanke, pa ću leći, – Vozi me deda, dedi ću reći.

Kada je kiša ja nisam ljut: Oblače, kažem, srećan put, orosi polja, vidike plave, da rastu brzo cveće i trave.

A kad je vetar, vetar lud,

ja kažem vetru: – Srećan ti put, ne volim da sam prašinom posut, ni da su mutni Sava i Bosut.

Ako već mora sneg zasuti, ja se na Sneška tad ne ljutim, sneg sipa u oči, veje, veje, a ja se smejem ja se smejem.

DOBAR DAN, DOBRE GUSKE

Dobar dan, dobre guske, guske, guske bele, čizmice na vama uske, šta ste od nas htele?

I vratići uski, uski, kao što su svakoj guski, kljunovi vam žuti, žuti, čizmice vam rujne, rujne, beli su vam svi kaputi, glasovi vam čujni, čujni, više kao neka uzbudljiva dreka.

Šta ste od nas htele guske, guske bele?

Ništa nismo htele, al' smo nešto znale: ako deca žele mi bi zapevale, zagakale kao guske, pesme srpske, turske, ruske, naš je jezik jedan isti, glasovi nam lepi, čisti.

Ako samo deca žele, gakale bi dugo, dugo, – jer ne znamo drugo.

AKO POĐETE NEGDE NA PUT

Taj meca voli jagode, i kruške, i ne ujeda

ako mu poñete u goste, deco, ponesite meda.

Uveče mu kažite: "Laku noć!

I "ne plači"! – ako plače.

Ujutro mu recite: Dobroj'tro!

I ponesite ga kao mače.

Ako poñete negde na put ponesite i njega, biće mu tužno da ostane sam, i praznu sobu da gleda.

ŽUTI PAPAGAJ

On je leteo, leteo, leteo svaki dan po sobi, bio je slobodan, to je želeo, u sobi bio na slobodi.

Njega su često u šetnju puštali i uvek se vraćao kući, jednom je čekao dugo pred kavezom, nije mogao ući; a onda se setio da ima slobode o kojoj mu pričala mati, skupio krila, odleteo, nema ga da se vrati.

Sad plaču deca, – volela su ga, i žali mama, – dobar je bio...

Pagice žuti, pametna ptico, sve si nas danas rastužio.

Sad na slobodi paga uživa rosicom žuti kaput umiva.

DVA POTOKA

Dva potoka, gorska oka, igrala se iz preskoka.

Čas na drugog prvi skoči, čas se drugi ustoboči!

Igrali se sve proleće, šaptale su vrbe ive: Jedan drugog zavoleće!

Igrali su leto celo, topole su rekle bele: Prave ršum, kuku lele!

Više ne zna plavi otok ko mu nosi veći protok.

Čas se vode komešaju, pa se vode pomešaju, i ne znaju kapi bele
s kog izvora vodu dele.

DEVOJČICA I ZVEZDA

Mala je Ana sasvim malena, još ne zna šta je zvezda crvena.

Ručicom zvezdu sa kape hvata, i otima je od malog brata.

Njoj se to čini cvetić da je, rumeni cvetić s zvezdanim sjajem.

Njoj se to čini zvezda mala na krmi broda procvetala, putuje
morem, u dalji hrli, sve ljude sveta da zagri.

Jednoga dana, porašće Ana, znaće za priče junačkih dana,
pomilovaće zvezdicu žarku i zavoleće o njoj bajku.

DA MOŽE

Kako da namestim zub kad me boli i da ga vratim kad me proñe?

U boravak me vode rano, ja ništa nemam protiv, dabome, al' grlo mi
se stegne ko u gvožñe i malo mi je tužno samo...

Da može da se ode i doñe, a da se bude stalno sa mamom!

Da može kad se deda razboli i kijavicu jaku dobije pa ne sme na
stanicu da nas prati, da može voz mesto dede da kija, da kija, pa
deda na put s nama da poñe, – a voz da se vrati.

MERDEVINE

Prečka po prečka, prečka po prečka, vidi ti samo našeg dečka!

Znate li šta su to merdevine?

Ko da u samo nebo vode, ide se stalno gore po njima, pa se nekuda visoko ode.

Kad bi se hteli sa mnom popeti, mogli bi zvezdu s neba uzeti.

Prečkica jedna, prečkica druga, onda je došla prečkica treća, ja dalje nisam zaista smeo.

Ušla je mama: "Nesrećni sine, mog'o si pasti sa visine, gde si se tako visoko peo?"

Ne znam, al' bilo je lepo, mama, posle je meni bilo žao, penjao sam se, penjao lepo, i bio velik, i nisam pao.

Na plavo nebo se nisam popeo, da te ostavim nisam hteo.

JEDNA BRAVA KO OD ZLATA

Jednoj bravi dosadilo što je stalno otvaraju, što je stalno zatvaraju što škljocaju,, što zvocaju, ni po mraku ne prestaju.

Jedna brava ko od zlata sažalila sebe samu što je cimaju, što je klimaju, što se o nju deca otimaju pa je vuraju, pa se guraju ko će pre da uñe na vrata.

Požalila se naglas brava: – Sve jedna ista, te ista vrata" dosadila bi da su od zlata!

Takav život ne želim ni robu.

A kad je pao crki mrak sami izgubila se vrata u tami, brava u mraku zasijala i rekla vrata: – Baš ti hvala, da si otišla, ostala bih sama, kako bi u sobu ušla Ana?

KAD BUDEŠ, MAMA, MALA

Ja ću te, mama, uzeti na ruke kad budeš mala, – devojčica veli, i ljuljaću te, i metnuću u lalu i pevaću ti zeku, mama, kad budeš mala...

Ja volim malu mamu ja volim mamu malu.

A ja ću te staviti u šaku, evo ovako, – dečak kaže, ja ću te stisnuti u ruke kad budeš sasvim mala, ja ću te tako nositi i voditi u šetnju i kosicu ti maziti sasvim polako, neću te čupati, mama.

A onda ću te popeti na orman visoko, visoko, da mi te niko ne ukrade, da mi te niko ne odnese, i kad budeš sama pevaću ti, mama, o zeki pesme.

ZAŠTO PADA KIŠA

Da li to zaista neko ljutito s neba grmi kao što kaže baka, i zašto onda pada tolika kiša, valjda ne plače neko iz crnog mraka?

Odakle mu tolike suze mrgu da teku?

Ja mislim, u stvari, da se to jesen krije iza oblaka i plaši plašljivu decu -

a tamo nema ništa sem kiše, kiše, neba, i praznog mraka.

KIJAVICA I KOLICA

Pusti Milu u kolica!

Ne mogu.

Pusti malo i sestricu!

Kako ću,

kad ja imam kijavicu, Mila će se razboleti, uhvatiće i kolica, i dobiće kijavicu, voziti me neće moći kolica će bolovati – neka Mila ne ide blizu!

Mnogo Srñi vožnja prija, niti kašlje, niti kija

JEDAN PLAKAR, JEDAN TIGAR,

JEDNA VRATA

I

Vrata su rekla: Nećemo više da budemo vrata, hoćemo da budemo beli plakar.

A taj je plakar nežni sanjar, u njemu živi žuti tigar, pa se u njemu tigar igra.

A nije šala imati tigra za drugara.

||

Vrata sad šetaju ukrug po sobi, a plakar ciknu, glas mu se probi:
"Joj, oslobodite, noga me boli!"
i sve prisutne usrdno moli.

Tigar je žut na ljude ljut što mu za džunglu presekli put, pa svom drugaru plakaru rek'o: "Otvori, molim te, ne bi l' utek'o!

A plakar kaže: "Stvarno ne mogu, zazidali mi leña i nogu za zid.

IV

I tako vrata ostala vrata, gledala spolja i iznutra, a plakar plakao pola sata, pa ostavio malo i za sutra.

Vrata ne cvile, plakar ne plače, tigar u džungli veselo skače...

...Noć je i sija zvezda plava.

To Ana sanja... Ana spava...

KADA PORASTEM DO TVOG POJASA

Kada porastem do tvog pojasa, je li, mama, da li ću moći da nosim Milu?

Hoću li je moći ljuljati na krilu?

Da li ću moći stići do zvona, na vrata kućna da zazvonim, dotaći krilo aviona, hoću li porasti do krova kuće, hoću li umeti za zviždućem, kada porastem do tvog pojasa?

Kad budem ko ti, mama, jaka, da li će mi dati lepinje vruće onda pred ručak baka?

MECA S POLICE U RADNJI

Meca s police u radnji

u decu gleda i misli: ko li će mene uzeti?

Meca s police u radnji čeka na druga s kojim će drugovanje započeti.

Meca je meca. Pomalo lenj i trapav,
pomalo ljut kad ga puste da samuje,
čezne za decom. U radnji mu život nikakav, sve mu se čini da na polici tamnuje.

Mecu s police u radnji pogleda jedna devojčica.

Mama! Ovakvog sam baš mecu htela!

Uzmi ga, mama kaže.

Prazno je mesto na polici.

A meci milo – devojčica zbog njega pocrvenela.

ŽUTA PESMA

Žabac ima žuti žabo, i žirado žuti šešir, od žerseja žuti žaket.

I žabica, dobra žena, sva u žuto odevena, od gordosti ne zna šta bi:
Žut maslačak u rukama, žute čizme na nogama, žuta boja, ukras
žabi, tri žipona, sa tri žice, na njima se suknya širi...

Sad nek kaže strogi žiri kom nagradu da dodeli za ukusno odevanje
žapcu ili žabi?

NA VAŠARU

Tabakera jedna stara i tabela jedna prazna, jedna tabla, jedna
tacna i hartije tabak beli na tezgi se jednoj sreli, gde miš beli sreću
deli, sam zarobljen sreće nema u kutiji maloj drema.

Mnogo dece na sve strane, tu su dede, babe, mame.

Tu su slike iz davnina: u boj majka prati sina, Turci tabor zaposeli,
toplak vetar tajfun nije, al' okliznu jedno Ture na kaldrmi Skadarlije...

Možda Ture nije Ture, sa likom je našeg đure.

Svi na vašar trče, jure, tu se boza litrom pije, u balone vino lije.

Tri tambure za tri jarca traže četir' muzikanta.

Jedna lija zalutala, na vašaru trgovala, tri je patke kupovala.

Ta lisica nema takta, ni taktike, ni talenta, tri dinara – za tri patke!

Sad uzalud lija kuka, ostala je praznoruka.

Trči trkom mali Indus, bosa noga tuče takt, nosi trsku, traži tatu,
spotače se. Pade. Bang!

Pa se diže, zove tatu, da se vrate u Džakartu.

Toplo, toplo, žega letnja, po vašaru čudna šetnja: i testije, i buklije,
od pečene bele gline, i varjače i tepsije, i još mnoge stvari fine...

Luč, kojom se vatra pali, i lutani neki mali, i medeni kolačići, i
pištaljke, i zviždaljke, i kućići, i mačići, i petlići – pištalice, i krčazi –
zviždalice.

I tapete, razapete na šatoru zvezde žute, zvezde žute tiho ćute.

Da l' se zvezde nešto ljute?

Umorne su od zamora.

Zaspale su od umora.

PUTOVATI

Ako se odmaraš u selu kod babe, putuj po svetu, ne sedi džabe, možeš da poñeš sa Magelanom, možeš s Kolumbom, il' Vikinzima, kapetan Kuk je spreman da krene, kapetan Grant te za svoga prima.

Odmor se obično ovako deli: odmor na moru, il' na planini, ti putuj smelo feničanskim brodom, ili ko Pele udari gol, sa Kon-Tikijem.

ZLATNA PTICA

U mom gradu ima

jedna zlatna ptica.

Ispred moje kuće telefonska žica.

S proleća kruta i prava lišćem prolistava.

Čim se probudi pticu što leti zove da na nju sleti.

A ptica za inat neće.

Leti. Leti.

STARA LIPA

U mom gradu ima

jedna stara lipa, zlatno cveće na sve strane sipa.

Zlatna ptica zlatnu pesmu piše, zlatno cveće na lipi miriše.

DUNAV MI SE RAZBOLEO

Dunav mi se razboleo

pa je stao, pa je stao, šta je Dunav jadan hteo možda ni sam nije znao, u vatri je sav goreo, tek što nije zaplakao.

Uplaši se šaran žuti što najednom Dunav ćuti, nit govori, nit romori, niti peva, niti zbori, niti skače kao ņače, samo tiho, tiho plače.

A možda je Dunav čuo da se čamac prevrnuo?!

PLAVA TORBA

Putovala, putovala, a onda se umorila, na stolici sada spava, gde sve samo nije bila?

U Francuskoj, u Parizu videla je Mona Lizu.

U Delhiju, kod Amrite, indijske je jela pite.

A u gradu Ulan-Bator primili je kao gosta, vodili u kuću-šator, zamalo u jurti osta.

U Pekingu na ulici, smešila se devojčici, a u Moskvi, divnom gradu, vodili je na paradu.

Vozila se posle brodom do Jadranu, morskom vodom, pa se zato presijava tako čista, tako plava

ZELENI PAPAGAJ

Zeleni papagaj u kletki šeta, sve mu nešto smeta, sve mu nešto smeta, tamo u Indiji bilo mu je slađe, ključao je lično s dlana maharadže, kako li ga čudo u životu snađe usred Beograda jadnik da se nađe?

Pa sad kada zaspi on Indiju sanja: kao, pred njim drvo, visoka banana, kao, pred njim kobra, crna ali dobra, jeste da je zmija, nikog ne ubija, nikog ne ujeda, samo se uvija.

Dolete rodbina, jato papagaja, a razgovor teče, podiže se graja, pobegla je kobra s bananinog granja...

Usred Beograda on Indiju sanja.

SVILENA PRIČA

Ko može lasti vode da doda sa malog lista bele topole?

Ko bubamari odmah da proda tačkasto platno da ne ide gola?

Ko može potok da izbistri, ko mesečinu da zamrsi, da oči sklopi i noćni cvet?

Konjica vilinog ko da prati na jednodnevni izlet u svet?

Ko može sina sunčevića da skupi nežno na širok dlan?

Ko može svilene priče da priča?

– To može samo proletnji dan.

CVET NA SMREKI

Toga je dana, toga je dana livada bila očešljana, u kosi zelenoj cvet do cveta, a jedan plavi zanoveta: nešto mi nije dobro mesto, zaklonila me tri kukureka Hoćeš li možda zlatni presto?

upitala je crna smreka.

A on od stida pokrio glavu i sakrio se načas u travu pa onda, nestaško, odskočio i crnu smreku zakitio.

Leptir povika izdaleka: Otkud to plavo cveta smreka?

CVRČIĆENKO IZ FARA

Bio Cvrčak sasvim mali, velika mu snaga, palio je svako veče far na moru pokraj sela Mošćenička Draga.

Svako veče on zasvetli fenjerčićem svojim starim, u trenutku plane vatra, a on kaže: "Nek sam mali, ja svetilju kulu palim!"

Pa sa Učke šuma gleda dok obalom Mila pita: je li, mama, Cvrčićenko da li danju šumom skita?

Je li, mama, Srňa kaže, kad je noću strašna bura ko malenog Cvrčićenka na tom faru usamljenom u oluji noćnoj čuva?

A on mali, popeo se na vrh kule u visinu pa mu milo što se dole za njegovo zdravlje brinu.

ŠTOFOJED

Živeo je Štofojed naravno u štofu, a bio je nešto bled...

Nikad u životu nije jeo jabuku, mleko nije pio, pa je, možda, zbog toga tako mali bio.

Živeo je Štofojedić u našem ormanu, a onda je opasno naljutio nanu: pojeo je komadić rukavice plave, a nana mu donela mirišljave trave.

Rukavica plava slaňa nego trava.

Pozovite hitno dedu rukavicu jednu plavu da oduzme Štofojedu!

TRI POMORANDŽE ORANŽ BOJE

Tri pomorandže oranž boje, sav dan ih gledam iz prikrajka, mogla bi lopta da bude svaka, gledam ih, gledam, oči zažmure: tri lopte

počele da se jure.

Sestrice, hodi, loptu baci, kako je lepa lopta od brata i sestra loptu baca i hvata...

– Nikad se lepše nisam igrala, rekla je uveče sestrica mala, umorna bila i zaspala.

Sada tri lopte oranž boje sa igračkama dečjim stoje.

To tri pomorandže sada ćute, možda spavaju, ili se ljute, što su pomorandže postale opet, a volele bi da su lopte.

ČUDNA IGRAČKA

Devojčici našoj igračka je nana: – Ti si, nano, sada mala, sasvim mala, doneću ti mleka, pokriću te jako, da mi ne ozebeš, nano, naopako.

Vodiću te posle na vazduh, u šetnju, da čupkamo travu zelenu, proletnju a ako me pusti čika čuvar parka, nakupiću punu šaku belutaka, i jedan maslačak uzbraću ti žuti, samo čika čuvar da se ne naljuti.

Pevam tako nani tihe uspavanke, dunje, dunje ranke, kruške karamanke, spavaj samo nano, ti si beba mala, ja sam te za svoju lutku izabrala.

MLIN

U radnji kafu melje mlin, kod kuće melje mamin sin.

Imamo žuti mlinčić od zlata, okrećemo ga, tatara, tata, u krug, u krug, čas ja, čas seka, mlin melje, melje kao reka, vrti se kao vrteška prava već me od zuke boli glava!

I priča mlinčić ovaj od zlata tratara rata, tatara tata.

Da nana crnu kafu pije, mlinčić se brzo u krug vije.

PRIČAJ MI PRIČU

Mama se s posla kući vrati: nemirna Mila, svi na nju viču, mama kad doñe ne grdi Milu, već sedne s njome, čita joj priču,, jednu njoj, jednu njenom bati.

A Mila mirna, ko buba ćuti, i neće mamu Mila da ljuti.

Kad mama poñe Mili žao: – Ne idi, kaže, sneg je pao!

Još kaže: i kiša će možda pasti, pa će te vetar, mama, tući, ostani bolje, mama, u kući!

Mila je nestašna, svi na nju viču, pa Mila kaže: ostani, mama, al' mama mora na rad da krene, – Ostani, mama, pričaj mi priču!

Ako ne možeš, povedi i mene!

A mama šta bi mogla drugo, kad s posla doñe, dugo, dugo, uzme na kolena malu Milu, dugo je mama drži na krilu, pa mama počne da izmišlja priče: koje na bajke iz knjiga liče: O belom zecu, živom nestašku i o princezi – zrnju grašku, o golubici, nežnoj ptici, o Rujki, maloj veverici, o crnom medi, siromašku što nikad nije jeo meda -

živi taj meda samo na slici, i priča mama o jednom bati, o jednoj dobroj devojčici...

I mama priča... a Mila sluša, kao bubica mirna ćuti, i neće mamu Mila da ljuti.

ZAŠTO SE MACA LJUTI

Sad Mila sanja lutku.

A maca sanja miša.

Sad Srña sanja zeku, zeku od belog pliša.

Milu miluje sunce, iz sna je polako budi, uzeo Srña u ruku, zrak sunca zlatno žuti.

Smeši se u snu Mila, za ruku hvata brata, samo se ljuti maca, dok u snu miša hvata, – Još ga pojela nije a već je sunce budi – zato se maca ljuti.

MAČAK U ČIZMAMA

– Ja se bojim, jao, mama, ide Mačak u čizmama da me sobom odvede u daleki svet...

Ja se strašno bojim, mama, ide Mačak u čizmama.

– Šta će njemu deca tuña, još nemirko kao ti, kad on takve dece ima, sve mačića, mangupčića, više nego trides't tri.

Taj je mačak mnogo dobar on decu ne krade, zašto da se onda bojiš, i sakriven tu da stojiš kad on ima dece svoje ni sam ne zna tačno kol'ko, a ni šta mu rade.

PADAJ, SNEŽE

Sneg napolju i pada i neće, veje, stane, sipa belo cveće.

Ludi vetre, brojiš kilometre, kad ćeš stići do proleća, vetre?

Sneg napolju i peva i ćuti, moju decu hoće da naljuti.

Zviždi vetre, što god možeš jače, niko neće napolju da plače.

Nek se nosić samo zarumeni, padaj sneže, baš po našoj želji, padaj sneže, sve belji i belji, okupaj nas u tananoj peni.

MAČOR KOJI SE POPEO U NEBO

Video sam: mačor sivi, kad sam letos kod dede bio, veliki mačak, pravi i živi, a nije ništa ulovio nego je ukrao meso sa stola, protrč'o pokraj ljutite nane, skočio lako na vrh grane, i brzo, ko lopov koga gone, uputio se do vasiona.

A stigao je možda i dalje, do grane prve plave šljive, do starog duda usred njive, do jablana na reci, recite, deco, deci, mačor je sivi stigo skaćući od jutra do mraka do prvoga oblaka, recite, deco, deci.

Sada je mačor gore visoko, s oblaka belog na nas gleda, ne sme da skoči, mi smo duboko, pašće, i još će ga istući deda, zbog ukradenog mesa sa stola – a on je već usput pojeo pola!

BOJE

Ej mališa, što se tako ljutiš?
Kupiće ti mama balon žuti.
Trči samo po zelenoj travi, kupiće ti mama balon plavi.
Neću plavi, ja volim crveni!
Mama kaže: uzmi, blago meni.
Crven balon, joj, sada će pući, pa će biti žalosti u kući.
Beli balon beloga maslačka razneo se od smeha nestaška.
Plavi cvetić u dečijoj kosi, pa se kosa ukrasom ponosi.
Žuto dugme ko od suvog zlata otkinula devojčica Nata, pa ga sada
ljuljuška na dlanu: od maslačka sunce žuto planu.
Crven balon, beli cvetić, plavi, žuto dugme, – maslačak u travi.
Sve se vrti ukrug ko u bajci...
Kol'ko boja, neka si živ majci.

MOJ DOBRI ZEKU

Moj družo stari, ti me noćas čuvaš, i kada vetar grane suve lomi,
kada obesna košava gradom duva, i crep sa krova u igri nestašnoj
ruši, kad zamrznuto drveće ludo zvoni, ti si kraj mene kad mama u
sobi radi, kad mama u gradu mora nešto da kupi, a ja u krevetu
ostanem s tobom sama.

Tako je meka tvoja plišana glava, tako su svilene, zekane, tvoje uši,
moj dobri zeko, mama zna kol'ko te volim, zato nas oboje poljubi
uveče mama i kaže: deco, vreme je da se spava.

TRI GOLUBA NA PROZORU

Na prozor sela tri goluba, Mila im odmah žita donela, a onda došao Srňa nestaško, viknuo – i dva odletela.

Sad samo jedan beli stoji, najveći golub, lep i tih, koji se dece više ne boji, spokojnim okom gleda u njih.

CRVENI TRAMVAJ

Bio jedan crven tramvaj
crven tramvaj zvani "Strela", vozio ga čika Pera prozvali ga zato "strela"

znala ga je varoš bela i još jedna škola cela, znali ga lekari mladi i stari, s Dunava ribolovci, znali ga studenti dobro i ņaci, i osnovci.

Kad god se vraćao prazan prevezio je decu džabe, vojnike, mame i deke, iz obdaništa klince i babe.

– Hej, mali, što se ačiš, šta ima to da znači?

Ako ti se žuri, uņi, pred školom ćeš izaći!

Kad ga zaustavi saobraćajac na signalu, zbog boje, gde sto automobila, pet trolejbusa i deset motocikla stoje: – Požuri, daj nam prolaz, viče, a trese se trola, zbog tebe, striče, veselniče, stala je cela škola!

Bio jedan crven tramvaj, crven tramvaj zvani "Strela", vozio ga čika Pera, prozvali i njega "strela", znala ga je varoš cela, a sada ga i vi znate, voziće vas i bez karte.

ČUDNA TETA

Jedna teta, kaput žuti, na kaputu
sto dugmeta, samo ćuti,
samo gleda
ova teta.

Al' je čudna ova teta!

Kosa joj je kao seno

oko glave

nadeveno,

a još kakav ima nos, ni kljun takav nema kos! Čudna teta samo
gleda, nit se smeje, nit govori, zašto usta ne otvori?

*

A kako bi otvorila kad joj reč u grlu stala, bez usta je teta bila – Mila
nije nacrtala.

VEVERICA SANJA

Veverica se ljulja

na ljuljašci od granja, veverica se ljulja, orahe, lešnike sanja.

Lišče je mlado zeleno, trava je gusta i meka, a veverica sanja: rodili orah i leska.

Leska je lešnika puna, orasi padaju s grana...

veverica se ljulja i san najlepši sanja.

PESMA O VEVERICI

Tog dana sneg je počeo jače po zemlji da pada, da preskače s grane na granu, s kuće na kuću, s glave na glavu, s krova na krov.

Bio je sneg i mek i čist, bio je sneg i beo i nov.

Veverici je bilo zima iako kaput topli ima, polako s grane svog drveta silazi dole snegom šeta.

Onda ugleda: u zemlji rupa!

u rupi ko da se supa puši, ko letnja kujna, kao šupa, tako je toplo, tako je lepo, a veverici, nestašnici, gore na snegu mrznu uši.

Krenu polako u zemlju, dole.

Na zemlju led je sledio grane, sneg poljem bele čaršave slaže, – a veverica iz rupe gleda: kako je toplo pod zemljom – kaže.

A JA RASTEM

Al' su ljudi čudni, kažu: ti si mala, a ja rastem, rastem, i s proleća gledam kako lete laste, leti plavu reku gledam što se peni gledam nebo vedro i dan natmureni, i bulku crvenu, i travku zelenu...

Gledam sunce zlatokoso,

trčim leti

nogom bosom, zimi letim na sankama, pokraj mene moja mama kaže: ti si moja sreća, da porasteš samo veća!

Visoko me digne tata: Da porasteš još dva sprata!

A ja mislim danju, noću, dugo bih se još igrala, al' ne bih da budem mala, i doleću opet laste a ja rastem rastem, rastem.

NA KAKVOJ, NA TAKVOJ

Devojčice dugo čekaju na red.

To nije

U redu!

A kako da poznaš samo po izgledu koja je po redu?

Ima ih pet, gleda ih svet kako se šarene, u haljinice druge boje odevene.

U kakvoj?

u takvoj,
krstastoj.
U kakvoj?
u takvoj,
zvezdastoj.
U kakvoj?
u takvoj,
loptastoj.
U kakvoj?
u takvoj,
kockastoj.
U kakvoj?
u takvoj,
prugastoj.
Ima ih pet, njihov je svet, svejedno
kako su
odevene,
što su im
haljine
tako šarene.

PRIČAJ, MAMA

Pričaj, mama, igračkice naše kako žive, meče kako voli meda, kako bere jagode u šumi i kruškama kako mira ne da?

Reci, mama, što nas decu plaše medvedima, kad su tako meki, čuvaju nas u krevetu noću da ne dođe strašni lopov neki, da igračke naše ne odnese.

Pričaj, mama, ili pevaj pesme, pričaj lutka kako zna da plače, kako ide u školu sa ñakom, mi volimo tvoje uspavanke, o knjigama koje kriju bajke, Pepeljuga gde proso otrebi, golubice haljinu joj nose, niko lepše ne priča od majke...

Pričaj kako rastu žita, hleb i kolačići koji se rumene, cvetić poljem što se nežno plavi, i jabuke na grani u jesen, i kako je nad detinjim jatom stari kesten u igru zanesen, pa im baca kestenje po travi za stolove, stolice i piljke.

Pričaj, mama, šta šapuću biljke, kakvu ruža peva uspavanku, šta jorgovan govori u mraku i šta peva crvevih usana usred žita bulka

rascvetana.

Pričaj kako potok plavi teče, šta šumore talasići modri, kako rastu posle kiše trave, pričaj kako ptica ptiče bodri i kako se lipa rascvetava...

Pričaj, mama, meni se ne spava.

STOLICE

Četiri stolice moje, nisu stolice samo, hajdemo, putnici dragi, u tramvaj posedajmo.

Četiri stolice drvene, postaće auto svaka.

Izvoli, mama, u kola, krećemo, traka-traka...

Četiri stolice ove postaće fotelje bele po vazduhu što plove, iz neke karavele, Jedna je stolica moja, druga je moga bate, treća je moje mame, četvrta moga tate.

Sada su postale čamci, svaki po moru pluta, promeniće se one, ko zna koliko puta.

MI BROJIMO

Jedan je nos na licu, jedna glava na telu.

Imam jednu cicu, cicu crnkastobelu.

Imam jednu mamu, imam jednog batu, šta li još jedno imam?

Imam jednog tatu.

Imam ruku desnu, imam ruku levu, to su ruke dve, njima pišem, crtam, njima kocke slažem, umivam se, jedem, njima put pokažem, njima radim sve.

Kuca naša dobila tri kučeta bela, tri kučeta mala mama mi dovela, kaže: izbroj, Mila!

Ja sam izbrojala a sad brojte vi jedan, dva i tri.

ŽABLJE LETO

Žive žedni u žabnjaku jedan žabac i dve žabe.

U žabnjaku vode nema pa su zato volje slabe.

Žedne žabe vodu traže žeñ užasnu da ublaže.

Sunce žeže, sunce žari, sva se zemlja zapožari, žuto žito neko žanje a čuje se kreketanje, pronose se vesti slabe: iz žabnjaka beže žabe.

Kupile su brodsku kartu, otploviće za Džakartu.

ČAČANIN IZ ČAČKA

Čaćanin iz Čačka uhvatio mačka, a Čaćanka tanka grdi bez prestanka: – Da l' si s neba pao, taj je mačak zao, miševе ne jede, ne zna ni da prede, samo voli sir, kajmak i krompir, samo jede ribe fine, janjetine, piletine, samo jede kajmak beo i zelen maslačak.

Zašto si ga doneo?

Kakav je to mačak?

Kad to čuo Čaćanin, Čaćanin iz Čačka, uplaši se takvog stvora i odmah bez pogovora oterao mačka.

ČUDAN ČILIM

Ćilim jedan čudne ćudi na livadi boje nudi.

Na ćilimu čudna šara tkala ga dva ćilimara proleće i sunčan dan.

Na ćilimu bela grana, a na grani ćuče ćuk, na ćilimu sto cvetića, na ćilimu tri vrapčića, i dva sunca sunčevića i još jedan dugin luk.

ŠTA SPAVA POD JASTUKOM

Pod jastukom kliker jedan žuti, sad ga Srňa traži, pa se ljuti, pod jastukom i loptica mala, tu je pala pa je i zaspala.

Pod jastukom bombona crvena, malinica jedna izgubljena, pa se jastuk pomalo rumeni, i šapuće: daj je, Mila, meni.

Možda Milu kliker onaj žulji, i bombona možda dete vreňa, loptica joj možda mira ne da i smeta joj kad okrene leňa, pa će dete da ustane hteti, da se loptom u igru poleti!

A veče je, treba da se spava, zato lutka sad očice sklapa, i zekina spustila se glava, i medina pružila se šapa.

Lutka drema, devojcica drema, dve je lutke poljubila mati, njih dve će se kada mame nema, u snu mekom brzo zaljuljati.

BALADA O BAJCI

Bajka može da se rodi kad god srce jako želi, kad god dečjoj duši
godi kad se s maštom sprijatelji,

da se seli u kraj neki gde je toplo, tiho gde je, zbog dečaka koga
voliš, devojčice što se smeje,

kad sneg veje, kad se ledi, a ti imaš prijatelje, pa putuješ, pa
putuješ i sa njima snove sanjaš, zemlju svoju volim, voliš, makar bila
i najmanja

jer ta zemlja samo raste onda kad je ljudi vole, višena iz dečje
mašte, iz ljubavi neke rane,

seje bajke srebrnaste, sipa snove zlatotkane.

KOŠAVA

Košava ima hiljadu bičeva pa svakim po drveću smrznutom seva.

Košava britkom sabljom seče pa grane pršte, grančice zveče.

Košava ima hiljadu usta, iz svakih sipa vetrina pusta.

Košava ima hiljadu točkova, na njima skače od krova do krova.

Košava ima konja sto hiljada pa jure preko drvenog mosta, sve
lišće obrste njena stada, ne znaju nikad kad im je dosta.

U APRILU

U aprilu, u aprilu sunce preñe žutu svilu, nebo plavi šator pravi a drveće, a drveće na prste se diže, penje, i pokreće u plavilo, više, više, korenje mu samo smeta a moglo bi da poleti, i grane ga uvis vuku, kol'ko ima samo ruku.

Za te ruke ptice, ptice

pletu pesmom rukavice, za te ruke, goloruke sve zelene, sve zelene kišom mekom umivene, ko će tol'ko da navlači?

Sve su nove! Šta to znači?

Znači, prosto: u aprilu

sunce preñe žutu svilu, jedra vedra za jarbole da prolećna plovi laña, ptice pesme pletu, pletu, svaka pesma po list zelen, po cvet beli što se raña.

SKAKALO-PADALO

Ovaj se konopac zove skakalo, dobila sam ga od nane, moje bake, a mogao bi se zvati i padalo, više je spadalo nego skakalo, više padalo, i sami znate.

Skoćio, pao, ko bi ga znao, zbog čega ljudski neće da stoji, uvek iz jedne ispadne šake, baš mi je žao, sada je stao, čim sam ga malo pritegla jače, vrti se, vrti, uvija, plače, – ili mislite da ja ne umem dobro da skačem?

Skakaću pravo, skakaću krivo, na jednoj nozi, na dve noge, spreda i straga, s noge na nogu, skakaću dogod ne naučim, i dogod mogu!

ZAŠTO SU NOĆI

Kad krene na put poslednji brod i svaka lutka sklopi oči, deco, utišajte hod, počinje noć, počinje noć, a znate li zašto su noći?

Noći su da se spokojno spava, pa da se ujutru ustane vedar, noći su da ne boli glava kada se dugo u zvezde gleda.

Noći su da mama mališana pokrije i kaže: laku noć, dete.

Noći su da mesec kroz platane zlataste mreže snova isplete...

Kad krene na put poslednji brod i svaka lutka sklopi oči, deco, utišajte hod, počinje noć, počinje noć.

Sad znate zašto su noći.

LJUBOMORA

Golubića dva na prozor sleću, hladno im je na mokrom drveću, iz ruke su pokljucala hranu, a onda se našla na ormanu.

Sa ormana u kljunić su mali ključ uzeli pa ga Srñi dali.

Sad se Mila na njih jako ljuti, i sve sedi, i sve samo ćuti: Zašto nisu ključić dali meni?

Golubići poleteli brzo, doneli joj prvi list zeleni, pa se posle Srña na njih ljuti, i pita ih: Gde je listić meni?

Sada više niko ljutit nije: da vidimo šta taj orman krije.

CRVENO MORE

Gde more crveno boju krije?

crveno more – crveno nije, modra se voda ludo peni!

a plavi talas o stene bije pa se od trčanja zarumeni.

Kad sunce crveno na zapad seda, crvenim očima more gleda,
crveni postaju talasi plavi, crveno more rujno se žari.

Tada je Crveno more crveno, sunčanom bojom umiveno.

PRVI CVET

Cvet jedan stoji na grani i čeka kada će prestati sneg da pada.

Cvet jedan sakriven i mali ko mrva, što će da bude trešnjica prva, A sneg po njemu pada i pada.

I sneg i dalje veje i veje, ne čuje šta kaže cvet onaj skriven, Cvetak se tiho u sebi smeje, prvo ga sunce stidljivo greje, Proleće čeka, snegom pokriven.

OVO JE KNJIGA

Ovo je knjiga o dečjoj sobi, o golubici, beloј ptici, o jednoј dobroј veverici, o krevetiću što ima krila, o beloј zimi koja je bila, i o proleću, zelenoј travi, i moru širokom što se plavi, A možda o onom što se crveni?

O lutki, o lopti, o zeki, o nani, tu su i moji mališani, o magarcu jednoј sivom, i o mačoru jednoј živom, o maloј Nedi, o mom medi, šta da ti reñam, šta to vredi, bolje pročitaj pesmu o dedi, o krevetiću koji leti dok vetar mrsi dečju kosu koja je plava, crna il' riña, pročitaj pesme za tebe što su pa onda reci šta ti se sviđa.

ŠETNJA

Tap, tap i tupa, pošli su skupa, krevetić drvo skupilo prvo sve grane svoje da po ulici nikom ne smeta, a Srňa kaže: "Šta sam ti reko Sad ima u parku drveta trista, hajde u sobu nama da listaš, - nemoj više da šetaš.

ZVEZDICE

Pahulja prva na nos mi pala, ala je nestašna, nevaljala.

Istopila se na mom nosu, pa se sa njega kapljica prosu.

Pahulja druga na čelo pade i začas tamo umorna stade: Zvezdica bela, snežna i meka zvezdicu drugu na čelu čeka.

Zvezdica treća na ruke pala, došlo je za njom srebrno jato, jedna je zvezda na drugu stala, beli se, beli, moje zlato.

Još mnogo zvezda doletelo pa je sve belo, belo, belo.

DA JE MENI

Ide Sneško jedan korak, ide Sneško sto koraka, s kolicima sve na točak, nosi vreću igračaka: krpenjače, vetrenjače, zeke bele i amrele, lopta, kuca, lutka, meda, kroz otvor od vreće gleda.

Ide Sneško

uz kolica

pokraj lopte jedan korak a od zvezde sto koraka, pokraj zeke jedan korak a od sunca

sto koraka, pokraj lutke jedan korak od oblaka

sto koraka.

Ide Sneško jedan korak ide Sneško sto koraka s kolicima sve na točak nosi vreću igračaka: lopte, lutke, mede, zeke sunce, zvezde i oblaci, ide Sneško, ide Sneško, njegovi su to koraci.

Da je meni

jedan korak a dug kao sto koraka, pre njega bih stigla gore čak do sunca, do oblaka uzela bih zvezdu samo, mesto lutke i amrela, da mi svetli zvezda bela, kad je crno, kad je tamno.

ŠTA JE SNEG HTEO

Danas Beograd pod snegom blista, sneg pada, pada, šta li je hteo, da li da ulica bude čista, da svaki krov bude beo, beo, i da sve kuće srebrne budu kao iz neke bajke bele, da se probudi Mila u čudu, kad vidi s prozora u parku jele kako se bele, kako se bele.

Danas Beograd praznično sija u bundi mekoj, u ruhu novom, a košava se juri, vija, i igra žmurke nad našim krovom.

I ko da kaže košavi: stani, kad je nemirna, kad je mlada, kad trči gradom kao deca, nestašna deca, a sneg još pada...

I niko ne zna šta je hteo, da li da bude grad čist i beo ili da Srña po snegu ide čizmice nove svi da mu vide.

Poezija za odrasle

IMALA SAM SAMO ŠESNAEST GODINA

Imala sam samo šesnaest godina i oči prepune snova, imala sam samo šesnaest godina, volela šetnje kraj bagremova, sa Košutnjakom zagrljena, i nisam znala šta sam htela.

Oči mi radosno zaplemene, pa se zamute, nije im jasno...

Sestru sam imala stariju od mene, u noć je uvek čitala kasno, govorila je da ima puta da se ovako zemljom ne luta praznih šaka, da preti rat da otvori ranu u grudima,

da u velikom svetu ima varnica mnogo i ugaraka, spremnih da planu u ljudima.

A ja sam imala šesnaest godina i oči crne prepune snova, i želela sam da svud u svetu ljubav bude i staza travna ispod bagremova.

U MRAZOVITA JUTRA

U mrazovita jutra ja šapćem još zemlji iz snova zbog koje su gavrani smrti na ovu zemlju pali, pevam za one što su sa srcem ostali dečijim, za one što od snova nisu odustali.

Sad i nisam samo čovek, oči, i uši, sad sam samo srce strasno, ogromno srce ljudsko i požar uspomena u mislima i duši pijanica što je prvi put zaradu skucko pa ne zna od kajanja kuda...

...i neka slobodno kaže ko hoće da sam luda meni je milo, i dobro, i toplo ovako dok tragom ljubavi starih idem ulicom grada i samo mi je žao kada me sa osmehom ne sreće svako, kad besomučno bleje nekakva crna stada, kad prašinu dižu nekakve kljunate ptice, kad me sa dalekih reka gleda ledeno staklo nečije neverice, i samo mi je žao zašto se čovečnosti osmeh još nije široko rascvetao.

Sad uspomene u meni bezumno, šumno lete.

Danas si moja ljubav, zemljo, sve moje klice kličaju danas iz tebe, pijanac nisam, ni luda ja sam isčeprkala otkriće za sebe, otkriće sa bezbroj čuda.

Ja znam i danas kuda.

ISTINA

Nju tražiš i ne slutiš da putovanje samo istini vodi

Utoneš u njenu dubinu ponireš u sebe i nañeš ogledalo smisla i pitaš kako izdržati kako zadržati svetlost kako je propustiti čistu kroz oči i zvuk

Umire ravnodušnost i puca od zlobe zloba Istinu tražiš bića i žica A putevi njeni skuplji su od istine same

U očima produži ruke u rukama srce produži da se raširi istina do onih koji je slute.

NEZVANI GOST

Zašto si došao, a ja te nisam zvala.

Ja nikada ne zovem ljubav, ona mi dođe sama.

Nezvani gost donese ponekad više radosti.

Zašto si došao, a ja te nisam zvala.

I kad te ne zovem, na tebe ipak čekam.

Uñi, meni su uvek snovi dragi gosti.

Žena je uvek nekog željna, i sama.

I žena uvek sanja.

Uñi; reći će sanjari.

Uñi; reći će lude.

A ima ih koji će reći da smo starinska deca što namerniku s puta iznose hleb i so...

A sve je novo u meni...

u ove dane snova ja ništa nemam sem želje da život bude dolinom topline ljudske put njihov raspleteni kojim dolaziš i ti, nezvani gost.

SREĆA

Vreme jednog dana nećemo imati više da putujemo svetom, putnika dva sreće žedna.

Slapovi bele pene zaklokotaće tiše i zakoračićemo u susret gustoj tami i noć će doći sudnja za nas što nismo krivi za nas koji smo sebi već presudili sami jer smo ljubavi hteli, hteli mnogo više nego što su je nama doneli naši dani.

U paprati nespokojstva naša se sakrila sreća snogovi su je onda pokrili gusti i legli a mi smo išli puteljkom što rasputnici vodi uvalom skliskom i strmom grbili snove i pleća i ispravljali ih odmah s tugom od bola čednom verujući da mora ta sreća da se rodi.

Smešili nam se jedni i koreli nas drugi a mi smo uporno svica tražili u ovoj tami i videli smo oči koje nas gledaju blago i podsmeš koji nas tuče kroz konce ledene kiše i nismo bili sami

i nismo bili sami jer onih koji vole uvek je mnogo više.

MENI SE SANJA

Da li to šapat da li to vetar da li smrt prolazi što se to vraća šta to podseća ko mi to dolazi da li to ideš da li se gubiš ili nestaješ ulicom uskom sanjanih snova da li to nestaješ Jesu li ulice jesu li bujice puste u meni

Spava li noć to spava li savest budućnost spava li ili spavaju samo snovi koje smo sanjali

Teret je teži od mojih ruku ko da ga izmeri svet oko mene veruješ li mi kamen crni ugljenišu se misli i smelost Ko da te pita a ja govorim i nepitana Kamene zveri strah mi još niste slile u kosti Vrhove niste uspele da mi oborite Lañe po moru drhte i plove zaljuljane drhte i plove

Vest o budućnosti ipak će stići Kamene zveri na brodovima gori crven velik plamen hoće li uspeti brod spasilački da dozove u noći i tmuni i u maglini tiho reže da li to zato da te uzbudi da te probudi da li to zato da ne zaboravimo da smo ljudi

Krenimo dalje Otvori smisao putovanja Meni je hladno mraz u meni sve više steže Meni je hladno i nepopravljivoj meni se sanja

MOŽDA BIH MNOGO HTELA

Da mi se podsmeju pakosne reči neke Da parčice smeha za mnom razbije prijatelj koji Da gost nezvani sumnje prošeta gospodarski mojim putem I pogleda me očima zaklanih jaganjaca Od kojih postaju buljooki strahom i dani A jama besmisla otvori čudovišno ogromno oko I iz nje vikne odjek ružnog sna što smo već jednom doživeli Oživi rugobe ratne trag kamene koji su podlokale kiše Pa se pod njega uselile stonoge mraka

Čemu, čemu sve ostavljaš zbog jednog osmeha Čemu sve kidaš zbog jednog nesigurnog sna Čemu sve stavljaš na kocku zbog jedne nežnosti

Osmeh je skupocenost veća od sigurne strehe i zlata

Nežnost je veća od uhodanih sutona bez šapata Mir je prividan - nemir i grubost svakodnevna bezdana rana Koju vi ne vidite Parčici nečijeg smeha koji vi ne čujete Igru bačenih kamičaka milostinje ne zovite ljubavljaju Žena bi da se izgubi u živoj tišini šume Znate li šta je ženi, šta je meni nežnosti grumen

DA ŽIVOT BUDE LJUBAV

Život, da život bude ljubav samo, da ljudi budu zdravi kao šume, kao paprat bujna da se raskrupnjamo, da čovek ljubav kao hleb razume i da nas bude u semenju buni, sve više takvih sa čovečnom reči i srca spremnog kap po kap da kruni na ranu druga, da rana zaleči.

Da kad hleb kažeš, ne vidiš oči iskolačene do besvesti, kad život kažeš, da vidiš žene sve zdrave žene, blagovesti bremene žene, bez bojazni da u utrobi nose guju, da će im ostati dlanovi prazni kad neko opet strese oluju, kad kažeš majke, marame vrane da ne lepršaju pred tvojim vidom, kad kažeš čovek, da te ne gane kriv bez krivice za tvrdim zidom kad čovek kažeš, o kad kažeš, da teče jedna široka reka, ljubavi tople, najbolje straze i najljudskije za čoveka.

HALJINA

Niko ne vidi na njoj tvoje ruke kada prolazim ulicom Niko ne vidi na njoj tvoje prste kad je vratim kući Maleno dugme je opet ušiveno i zakopčani svi snovi visoko do vrata Ja ovu haljinu nežno skidam ja ovu haljinu pažljivo oblačim Ona za mene moć mañije ima volela bih da tvoje ruke na njoj mogu da pokažem svima.

TRAŽI SE LJUBAV

Traži se, po svaku cenu se mora naći jedna izgubljena ljubav koja je stečena u mlade dane koju su odvezle daleke lañe a uspomena je toliko draga da za njom bol podmukli tišti i suza (rekvizit stari) ipak iz srca kane dajem koliko se ište ako se samo nañe